

ת"פ 48143/09/17 - מדינת ישראל נגד גאזי עמאש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 48143-09-17 מדינת ישראל נ' עמאש(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אבי אור זך פרקליטות מחוז חיפה-
[פלילי]

נגד

הנאשם

גאזי עמאש (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד שלומי בלומנפלד

גזר דין

1. הנאשם הורשע במסגרת כתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין ועבירות בנשק (נשיאה והובלה) לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק. יוער כי במקור כתב האישום ייחס לנאשם עבירה חמורה יותר, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

כאמור בכתב האישום המתוקן, ביום 25.8.17 נסעו המתלונן ושני אחרים ברכב בו נהג המתלונן בכפר ג'סר א'זרקא. המתלונן עצר לצד הדרך ודיבר עם מאן דהוא, אז הגיע הנאשם כשהוא רכוב על אופניים ומצויד באקדח קליבר 9 מ"מ טעון בכדורים ועצר מטרים ספורים מהרכב, כיוון את האקדח לעבר המתלונן והחל להתקדם תוך כדי שהוא יורה מספר כדורים באמצעות האקדח לעברו של המתלונן שישב ברכב. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן חבלות כדלקמן: שבר ריסוק בזרוע ימין, פצע ירי ברקמת הצוואר ושלושה פצעי ירי בירך ימין והוא אושפז למשך ששה ימים (בעניין זה הוגש סיכום אשפוז ואולם לא הייתה עדות לנכות צמיתה).

טיעוני המדינה לעונש

2. המדינה שבה והזכירה שנשמעו עדי תביעה רבים טרם כריתת ההסדר. הוזכר שבהסדר הוסכם על טווח ענישה שבין 3-3.5 שנות מאסר בפועל לצד מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלונן.

המדינה ביקשה שיוטל עונש ברף העליון של הטווח, כמו כן הודגש שההסכמה לטווח הענישה נבעה מקשיים ראייתיים וזו הסיבה לטווחים הנמוכים יחסית.

הוזכר שמדובר באירוע חמור בו נורו מספר יריות שפגעו במתלונן באופן קשה. כמו כן הוזכר שהנשק לא נמסר

ולא נתפס עד היום. הודגש שלנאשם עבר פלילי משמעותי למרות גילו הצעיר והוא כבר הורשע בעבירת אלימות בעבר.

נטען שגם ממצאי התסקיר מובילים למסקנה שיש להטיל עונש חמור יחסית, כאשר עלה רושם שהנאשם לוקח אחריות אך מנגד אינו מביע אמפתיה כלפי המתלונן ושקיים סיכון להישנות עבירות בעתיד.

הוגשה אסופת פסיקה ביחס לעונשים שהוטלו בגין עבירות דומות שחלקן אף מחמירים יותר מאשר הטווח העליון כאן:

ת"פ 28139-10-13 **מדינת ישראל נ' באסל אבו אעמר** (18.1.15) שם הוטלו 4 שנות מאסר בגין עבירות נשק וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, כאשר הנאשם ירה באקדח לעבר רכבו של המתלונן (הכדורים לא פגעו במתלונן אלא ברכב בלבד).

ע"פ 43405-12-12 **דניאל גלר נ' מדינת ישראל** (10.3.13) שם הורשע הנאשם בהחזקת נשק ותחמושת וירי במעשה פזיזות ורשלנות וירי באזור מגורים ושיבוש מהלכי משפט ונידון ל-48 חודשי מאסר בפועל. באותו מקרה הנאשם יחד עם אחר ביצע ירי לכיוון בית מגורים. בערעור עונש המאסר בפועל הועמד על 44 חודשים.

ע"פ 6395/12 **עודד עזריאל נ' מדינת ישראל** (2.2.14) שם הורשע המערער בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (נשק), איומים, העלבת עובד ציבור וניסיון תקיפת שוטר והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. באותו מקרה ירה המערער במתלונן ופגע במפשעתו ובוצעו עבירות נוספות בהמשך. הוטלו עליו 6 שנות מאסר בפועל וזאת בהתחשב במצבו האישי. ביהמ"ש העליון העמיד את העונש על 5 שנות מאסר בפועל, בעיקר מחמת מצבו הרפואי של הנאשם.

כך ביקשה המדינה שיוטל עונש מאסר בפועל של 3.5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה מהותי ופיצוי כספי הולם למתלונן.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הסכים שמדובר באירוע חמור, אך לטענתו דווקא עובדה זו מצדיקה הטלת עונש בחלק התחתון של המתחם, זאת לאור האינטרס הציבורי בכריתת הסדרי טיעון, בייחוד בנסיבות דומות לאלה של המקרה דנן.

הסנגור הפנה לכך שההסדר נערך מטעם המדינה לאור השיקול של קשיים ראייתיים. נטען שלא היו אך קשיים ראייתיים "מסוימים" כפי שנטען ע"י המדינה בטיעונים לעונש, אלא שכבר קודם לכן נימקה את המדינה את ההגעה להסדר בכך שהתקיימו קשיים ראייתיים "מהותיים" (עמ' 174 לפרוטוקול מיום 4.11.18).

כך נטען שהפסיקה שאזכרה ע"י המדינה על עונשיה אינה רלבנטית למקרה דנן, כאשר כאן המשוואה צריכה להיות בין סיכוי אמיתי לזיכוי לבין החלטתו של הנאשם לקבל אחריות ולהודות למרות זאת. הוסף כי הפער בין הצדדים על פי ההסדר אינו גדול אבל הוא משמעותי יותר לנאשם מאשר למדינה וכי גם שיקול זה פועל לטובת הנאשם ואימוץ הרף התחתון של טווח הענישה.

ביחס לתסקיר נטען שמדובר בהערכות בלבד ולא ממצאים ועל כן אין להחשיבן לחובת הנאשם.

הוזכר שכתב האישום תוקן באופן משמעותי וכי מיד לאחר התיקון הנאשם הודה בו. הוזכר שהצדדים הסכימו לניכוי ימי המעצר במסגרת הטלת העונש.

בעניין הפיצוי נטען שלא הוגשה ראיה לכך שהמתלונן סובל מנכות צמיתה או נזק חמור אחר. כמו כן התבקש שתחילת תשלום הפיצוי תיקבע לאחר מועד שחרורו של הנאשם ממאסרו.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

תסקיר

בתסקיר הוזכר שהנאשם בן 21, רווק, גר בבית הוריו ותוארו קורותיו וקורות משפחתו, לרבות עברו הפלילי והעובדה כי בשנת 2010 נפגע בתאונת דרכים שכתוצאה ממנה החל לסבול מאפילפסיה והתנהגותו השתנתה לרעה.

הודגש שהנאשם לוקח אחריות אך אינו מביע אמפתיה למתלונן. כמו כן הוערך שקיימת הסתרה מסוימת ביחס לחלק מעובדות המקרה. הוערכה רמת סיכון משמעותית להתנהגות פורצת גבולות וסיכון להישנות עבירות בעתיד.

בסופו של עניין לא הובאה המלצה טיפולית ספציפית אך הומלץ כי לאור גילו יבחן שירות שב"ס את צרכיו הטיפוליים.

דין והכרעה

הנאשם עצור מיום 30.8.17.

בכל הקשור להסדר - אכן מוסכם עליי כי טווח הענישה מבטא את האיזון הראוי בין הסוגיות הרלבנטיות, קרי, במקרה הזה חומרת המעשים אל מול הקשיים הראייתיים המהותיים שאכן התגלו במהלך שמיעת הראיות.

תיקון העבירה בכתב האישום משקף גם הוא את האיזון האמור.

הערכים המוגנים שנפגעו היו שלמות הגוף והשמירה על הסדר הציבורי, כאשר הפגיעה הייתה חמורה יחסית היות שמדובר בירי בשטח ציבורי שהביא לפגיעה במתלונן. ברור שהתקיים תכנון מוקדם כיוון שהייתה הצטיידות באקדח והנאשם היה חייב לדעת את הפסול במעשיו. אילולא אותם קשיים ראייתיים היה מקום לקבוע טווח ענישה גבוה יותר באופן ניכר, כאמור בפסיקה שאוזכרה ע"י המדינה.

במקרה זה הודאתו של הנאשם היא משמעותית ויש לראות בה קבלת אחריות אמיתית וזאת על אף האמור בתסקיר. אכן יש לצער על כך שהנשק לא נמסר.

מכל האמור מצאתי לנכון להטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 38 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו של הנאשם מיום 30.8.2017.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שיופעלו במידה והנאשם יעבור עבירות אלימות מסוג פשע או עבירות נשק מסוג פשע.

ג. פיצוי למתלונן בסך 12,000 ₪ שישולמו ב-6 תשלומים שווים ורצופים בסך 2000 ₪ כל אחד החל מהראשון לחודש הראשון שלאחר שחרורו של הנאשם ועד למלוא התשלום.
אי תשלום אחד התשלומים במועד יביא להעמדת כל הסכום לפירעון מיידי.

ד. כפי שהסכימו הצדדים הפלאפון יוחזר לנאשם או נציגו והאופניים יוחזרו לידי מי שמהם הם נלקחו.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ט, 17 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.